

La Carn de Sant Eusebi

*Encara puc sentir l'olor. No és mort ni putrefacció; és carn viva. Ni fresca, ni tendra, ni sangonosa: és carn que respira, que es mou i s'agita com si tot el poble fos un organisme viu i m'observés amb cada alè invisible. Em dic **Juan**, i fa exactament tres setmanes que vaig arribar a **Sant Eusebi del Vall**, un lloc que ni els mapes antics recorden, un poble on el temps sembla col·lapsar-se i els murs gotegen secrets foscos.*

Vaig arribar-hi pel meu cotxe, mort a la carretera vella que serpenteja entre muntanyes sense nom. La pluja m'encegava i la boira engolia els fars, fent que tot semblés un somni humit i metàl·lic. Entre arbres nus, una torre de campanar es projectava en la boira, dominant i silenciosa, com si m'esperés, com si hagués estat construïda només per a mi. Un corrent d'aire fred em va travessar la columna i vaig notar que la terra sota els meus peus semblava cedir, com si em convidés a caure dins la seva sang freda.

El poble era silenciós, però dens. Les cases semblaven respirar, els murs lleugerament ondulats com tendons d'animals gegants. Els carrers mullats semblaven absorbir el meu pes; cada passa que feia era com enfonsar-me en una massa viscosa que intentava retenir-me. L'olor de carn, ferro i humitat es pegava a la meva roba i a la meva pell. Les finestres buides semblaven ulls negres que em seguien, i el vent xiuxiuejava paraules incomprensibles que ressonaven dins meu com dents raspant ossos.

La primera persona que vaig veure va ser una dona gran, encorbada, amb la pell blanca com paper vell i els ulls negres, buits i insondables, que semblaven absorbir la llum i la meva força vital. Li vaig demanar on podia trobar un telèfon. Només va somriure, lentament, la seva boca deformada en un somriure que no era humà, i va xiuxiuejar:

—Si ja has arribat... no marxis.

Va tancar la porta amb un cop sec que va fer tremolar l'ànima.

Vaig continuar pel carrer principal. Tot estava relliscós i humit; el terra semblava absorbir cada part de mi mentre caminava. Els arbres es corbaven com braços negres i prims, troncs deformats que semblaven estirar-se per tocar-me. Un murmur constant, com múltiples veus fones dins de la meva ment, seguia cada moviment meu. Quan em girava, no hi havia ningú, però sabia que m'observaven.

*Al final del carrer, una església m'esperava. La porta, mig oberta, em cridava amb un silenci dens, gairebé sòlid. L'altar estava cobert de pols i deixalles, però al centre hi havia la imatge de **Sant Eusebi**. La seva cara estava completament desgastada; només els ulls buits, negres, semblaven seguir-me fins a l'últim racó.*

Una veu va emergir del confessional:

—T'has perdut, fill meu?

Era el capellà. La seva sotana estava tacada amb una substància fosca, gelatinosa, que gotejava lentament. El seu coll era massa llarg, la pell pàl·lida i translúcida, com cera antiga. Quan va somriure, un fred sec i humit em va travessar l'esquena.

—El poble... està viu? —vaig preguntar, amb veu tremolosa.

—Aquí tot respira, i tot observa —va dir amb un xiuxiueig que semblava sorgir de dins meu.

Vaig sortir amb el cor bategant desbocat. La boira era un mur blanc al meu voltant. Els carrers semblaven estirar-se i contreure's amb un ritme lent però constant, com si fossin tendons que em volien engolir.

Vaig trobar una casa buida amb els mobles coberts de llençols grocs. Vaig decidir passar-hi la nit. La primera hora va ser calma. Després, passos. Lents, irregulars, descomposats, com si fossin d'una criatura que s'estira més enllà de la realitat. Una respiració humida i profunda se'm va apropar al llit. Em vaig girar i vaig veure una silueta immòbil, negra, amb ulls que es fonien amb la foscor.

Vaig perdre la noció del temps. Quan vaig despertar, les parets estaven cobertes d'una substància vermellosa i viscosa, com si tot el guix s'hagués convertit en carn viva. Vaig sortir fora. El poble havia canviat: les cases s'apropaven entre elles, deformades, respirant amb un ritme lent i opressiu, com si fossin éssers vius, pendents de cada batec meu.

Hi havia gent, o potser no gent. Portaven roba antiga, les cares difuminades, movent-se com un sol organisme. Xiuxiuejaven, alhora i sincronitzats:
—La carn no mor. La carn recorda.

Vaig córrer pels carrers que giraven sobre si mateixos. Cada carrer em portava a la plaça central. Al mig, una creu metàl·lica clavada al terra. Restes disperses: roba vella, sabates, ulleres trencades. Objectes dels viatgers que havien arribat abans que jo.

El capellà va aparèixer darrere meu, amb els ulls negres i insondables.
—Sant Eusebi ens va beneir amb eternitat. Però l'eternitat necessita cos.

Em va agafar pel braç. La seva pell era freda i humida, com pedra molla. Els habitants es van acostar, movent-se com un organisme únic. Les seves mans rígides, però els ulls plens de fam, em van paraitzar.

Vaig fugir. Una porta oberta em conduïa a unes escales que baixaven cap a un subsol sense fi. Cada graó estava calent, quasi viu, i sota hi havia un batec constant que feia vibrar tot el meu cos i la meua ànima. La foscor era tan densa que podia sentir-la tocar cada un dels meus nervis, una presència pesada que intentava entrar dins meu.

Les escales semblaven no tenir fi. Cada pas que feia provocava una vibració en les parets, un tremolor humit que travessava els meus ossos. L'olor es feia més intensa, una barreja de sang, ferro calent i un alè dolç, corruptament viu. Els murs lliscaven i semblaven estirar-se cap a mi, com si fossin llengües negres que volien tastar-me. Els batecs del cor del poble es feien cada vegada més forts, sincronitzats amb el meu propi cor, fins que vaig començar a sentir que el meu cos ja no em pertanyia.

Al final de les escales, una porta metàl·lica antiga s'obria davant meu. Darrere, un espai immens, gairebé impossible de descriure. Un cor gegant bategava al centre, cobert de tubs de carn i vasos sanguinis que connectaven tot el poble com un organisme viu. La llum rogenca que emanava del cor omplia cada racó, ressaltant textures viscudes, pell tremolant, líquids que circulaven constantment. Cada batec feia vibrar l'aire, com si el poble respirés amb un ritme que jo podia sentir fins a la medul·la.

Els habitants apareixien de les ombres, com peces d'un mecanisme macabre. Els seus ulls negres brillaven, i les seves mans rígides estiraven els tubs cap a mi, pressionant la meua pell, fent-me sentir cada gota de sang que circulava dins meu. El capellà estava davant, dominant la sala amb una presència que em glaçava l'ànima.

—Aquí és on entens què significa formar part del poble —xiuxiuejà amb la seva veu com un eco dins el meu crani—. Cada batec teu serà un batec de nosaltres. Cada respiració, una part de la carn viva que ets ara.

Vaig intentar fugir, però els tubs semblaven allargar-se, enroscant-se al meu cos, estirant-me cap al cor. Sentia el batec del cor gegant transmetent-se al meu propi, pulsant dins els meus nervis com mil punyalades simultànies. La llum vermella creava ombres que es movien com llengües, tocant-me, acariciant-me, fent-me sentir que tot el meu cos es convertia en un teixit del poble.

Cada respiració era dolorosa, cada batec del meu cor era compartit amb els habitants. Podia sentir els batecs dels que havien arribat abans que jo, com un eco dins el cor gegant, tots atrapats i absorbint la meua força vital. Les veus xiuxiuejaven dins meu:

—La carn és eterna. La carn recorda. La carn és per sempre.

El temps ja no tenia sentit. La calor del cor, la humitat, l'olor de sang i de carn viva es feien tan densos que sentia que la meua pròpia identitat s'estirava, es deformava, es fonia amb el poble. Les parets respiraven, els tubs vibraven, i cada habitant movia les mans en un ritme sincronitzat amb mi, com si jo fos un instrument més dins d'un organisme colossal.

Vaig intentar cridar, però la meua veu era absorbida per la massa viva que m'envoltava. La meua pell començava a moure's sola, com si ja no fos meua. Cada extremitat tremolava, cada nervi estava connectat amb els tubs, amb els batecs del cor, amb els habitants. La llum rogenca creava formes grotesques al meu voltant: ombres que semblaven braços i mans, llengües que volien entrar dins meu, ulls que m'observaven des de les parets.

El capellà va apropar-se i va posar la mà sobre la meua espatlla. La seva pell freda i humida es fusionava amb la meua, i vaig sentir un corrent que recorria tot el meu cos, prenent possessió dels meus moviments. Cada batec, cada respiració, cada parpelleig dels meus ulls estava ara en sincronia amb el cor gegant del poble.

Vaig comprendre, amb un terror absolut, que ja no podia separar-me del poble. Que cada pas que hagués fet a Sant Eusebi, cada carrer, cada finestra, cada arbre deformava la meua pròpia essència, que estava atrapada en un organisme que no tenia principi ni final, que era viu i humà i inhumà alhora, i que jo formaria part d'ell per sempre.

Els tubs començaven a recobrir tot el meu cos, connectant-me amb la carn viva de les cases, amb els habitants, amb el capellà. Cada contacte feia que la meua consciència s'estirés, es fragmentés i es fusionés amb el teixit del poble. Ja no era només Juan; era part de Sant Eusebi.

Els tubs em retenien fermament, enroscant-se al meu cos, introduint-me dins un ritme que ja no podia evitar. Cada extremitat perdia autonomia; la meua carn s'estirava, es deformava, fusionant-se amb la massa viva del poble. Cada batec del cor gegant era el meu propi, cada vibració em perforava els nervis, i el dolor es convertia en un flux que m'absorbia completament. La llum rogenca il·luminava cada moviment, ressaltant textures viscudes: pell que tremolava sola, vasos sanguinis que bategaven amb força pròpia, tubs de carn que s'estiraven i retrocedien com llengües que em tastaven.

Els habitants em rodejaven, coordinats i silenciosos, els ulls negres reflectint la meua pròpia por. El capellà va posar les mans sobre la meua cara, fredes i humides, i vaig sentir un corrent recórrer tot el meu cos. Cada batec, cada respiració, cada pensament es diluïa dins la consciència col·lectiva del poble. Les parets respiraven, els carrers es movien, els tubs em mantenien connectat a tot: el cor, les cases, els habitants.

La meua identitat començava a desfer-se. La por, la desesperació, tot el que era “Jo” es transformava en un fil dins l'organisme viu. El meu cos ja no em pertanyia; era teixit del poble, integrat, estirat i comprimit pels batecs de Sant Eusebi. Sentia les veus dels antics atrapats dins la carn viva, xiuxiuejant i rient dins la meua ment:

—Ara ets Sant Eusebi. Ara ets etern.

Vaig comprendre amb terror absolut que la separació entre el meu cos i el poble havia desaparegut. Cada moviment meu, cada batec, cada pensament era ara part del ritme col·lectiu. Els tubs, les parets i els carrers s'entrellaçaven amb la meua carn i la meua sang. La calor i la humitat del cor gegant omplien cada racó del meu cos, cada nervi i cada extremitat.

Finalment, vaig ser completament absorbit. El meu cor bategava a l'uníson amb el cor gegant, la meua respiració era la respiració del poble, la meua consciència només un fil dins l'organisme viu que era Sant Eusebi. Ja no existia separació; només existia la massa viva del poble, i jo en formava part per sempre.

Ara, quan algú arriba amb pluja i boira, sóc jo qui els observa a la vora del camí. Els ulls negres dels habitants brillen dins la foscor, i la meua veu xiuxiueja dins el vent:

—Si ja has arribat... no marxis.

A Sant Eusebi, ningú mor.

Només es transforma.